

стратегії залучення іноземних інвестицій

– надання додаткових пільг іноземному інвестору для заохочення його діяльності в Україні через прийняття окремих національних правових актів.

– розробка та запровадження дієвого механізму надання податкових пільг іноземним інвесторам, які займаються довгостроковими інвестиціями з метою їх приросту;

– розробка заходів щодо посилення відповідальності представників органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування за вчинення корупційних та інших дискримінаційних дій щодо інвесторів;

– запровадження спеціального режиму інвестування на територіях з несприятливими соціально-економічними умовами;

– сприяння розвитку фондового ринку, пов'язаного з довгостроковими цінними паперами: акціями, зобов'язаннями, інвестиційними паями тощо;

– забезпечення стабільності законодавства у сфері інвестування і оподаткування;

– боротьба з інфляцією тощо.

Отже, результати дослідження свідчать, що в Україні існує низка проблем, які необхідно вирішувати для залучення іноземних інвестицій в країну. Нині Україна зацікавлена у залученні іноземних інвестицій, однак для цього необхідно створити ефективну систему державного регулювання інвестиційної діяльності. Вирішення даного питання повинно стати пріоритетним, адже інвестиції являються основою для розвитку економіки країни загалом.

Література

1. Погрішук Г. Б. Інвестування : навч. посібник / Г. Б. Погрішук, В. В. Руденко. – Тернопіль : Крок, 2014. – 280 с.
2. Офіційний веб-сайт Національного банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://bank.gov.ua>.
3. Гринів Т. Т. Іноземні інвестиції в Україні в умовах кризи: стан і перспективи розвитку / Т. Т. Гринів // Проблеми економіки та управління. – 2010. – №683. – С.69-73.

УДК 336.225:658.012.2

ПОДАТКОВЕ ПЛАНУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ

Хомич Ж. – ст. 3 курсу, гр. Фвн-32

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Волощук Р.Є.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Керівники підприємств постійно стикаються з проблемою мінімізації тих витрат, які супроводжують вилучення прибутку. Такими витратами є і податки. Отже, скорочення податкових виплат повинно призводити до збільшення розміру прибутку підприємства а значить, відповідати інтересам власників, керівників і працівників підприємства. Однак ця залежність не завжди є прямою і безпосередньою. Не виключено, що скорочення одних податків призведе до збільшення за інших, а також фінансових санкцій з боку контролюючих органів. Саме тому необхідно приділяти увагу податкового планування як способу мінімізації податків підприємства.

Податкове планування є невід'ємною частиною загального процесу фінансового планування на підприємстві, метою якого є мінімізація податкових платежів до бюджету. Крім того, варто відрізнити уникнення від податків, що виражається через податкове планування, та ухилення від сплати податків. У першому випадку – законний спосіб зменшення податкових зобов'язань шляхом оптимальної побудови різних схем податкових платежів, передбачених чинним законодавством, у другому – незаконний спосіб відходу від податків, який виражається у свідомому включенні до бухгалтерських документів перекручених даних і приховуванні від фіскальних органів об'єктів оподаткування [1, с.220].

До числа основних і найбільш широко застосовуваних інструментів податкового планування відносяться: передбачені законодавством податкові пільги; оптимальна з позиції податкових наслідків форма договірних відносин стосовно здійснюваних

видів діяльності; ціни договорів; диференціація податкових ставок за видами податків; спеціальні податкові режими та системи оподаткування; пільги, передбачені угодами про уникнення подвійного оподаткування та іншими міжнародними договорами та угодами; методи визначення бази оподаткування по конкретних податках.

Виходячи з необхідності поєднання доцільності та неприпустимості неправомірності основні принципи податкового планування можуть бути визначені наступним чином [2, с.29]: дотримання вимог чинного законодавства при здійсненні податкового планування; зниження сукупних податкових зобов'язань підприємства в результаті застосування інструментів податкового планування; використання можливостей, наданих законодавством, та інструментів, доступних для конкретного підприємства, які забезпечують досягнення податкової економії у більшому розмірі, ніж витрати, пов'язані з їх застосуванням; розгляд декількох альтернативних варіантів податкового планування з виділенням найбільш оптимального з них стосовно конкретного підприємства; своєчасне коригування з метою обліку в найкоротші терміни внесених до чинного законодавства змін; зрозумілість та економічна обґрунтованість схеми як в цілому, так і всіх без винятку її складових частин.

Як показує вітчизняний досвід, недооцінка податкового планування у ринкових умовах або їх некомпетентне здійснення призводять до великих, нічим не виправданих економічних втрат і, в кінцевому підсумку, до банкрутства суб'єктів господарювання. Тому організація податкового

планування на підприємствах, а також склад заходів щодо його вдосконалення, є необхідним і дуже важливим процесом. Так, до найважливіших напрямів підвищення якості податкового планування на підприємствах в сучасних умовах належать [3, с.206].

1) використання показника економії витрат на оплату праці персоналу, який відповідає за розробку та прийняття управлінських рішень за умов використання інформації податкового планування, та критерію випередження темпів зростання прибутку до оподаткування над темпами зростання суми податків і зборів, які сплачуються. Це дозволить знизити витрати часу на розробку та прийняття управлінських рішень;

2) здійснення контролю та аналізу інформації про хід виконання планів із податкових платежів, у ході якого визначається відхилення фактичних податкових зобов'язань підприємства від запланованих. Це дозволить не тільки отримати інформацію для досягнення поставленої мети, але і буде обов'язковою умовою виникнення нового циклу

управління податковими платежами та податковим навантаженням підприємства;

3) використання критерію чистої приведеної вартості, скоригованої з урахуванням трансакційних видатків, зокрема витрат податкового адміністрування і витрат податкових перевірок, що дозволить враховувати вплив податкової політики держави на оцінку інвестиційних проектів;

4) зменшення рівня трансакційних податкових витрат суб'єкта господарювання, які пов'язані зі здійсненням заходів податкового планування: розмежування у законодавстві ухилення від сплати податків від легальних способів уникнення оподаткування, у тому числі податкового планування.

Отже, податкове планування є одним з базових інструментів, що активізує показники ефективності функціонування підприємства. Легальна, системна та оптимальна організація податкового планування надасть можливість підприємству збільшити прибуток, оптимізувати податкові зобов'язання, синхронізувати грошові потоки та не отримувати штрафних санкцій.

Література

1. Макаренко И. В. Теоретические и практические аспекты внедрения налогового планирования на предприятии / И. В. Макаренко // Труды БГТУ. Серия: Экономика и управление. – 2011. – №7. – С.220-223.

2. Беспалов М. В. Налоговое планирование и оптимизация налогообложения: основные цели, задачи и принципы осуществления / М. В. Беспалов // Бухгалтерский учет в бюджетных и некоммерческих организациях. – 2013. – №23(335). – С.26-32.

3. Краус Н. М. Податкове планування на мікрорівні в національній економіці: інноваційний аспект / Н. М. Краус // БізнесІнформ. – 2012. – №5. – С.204-207.

УДК 658.16

ФІНАНСОВЕ ОЗДОРОВЛЕННЯ ПІДПРИЄМСТВА В СИСТЕМІ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ

Вознюк А. – ст. 3 курсу, гр. Ф_{вн}-32

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Волошук Р.Є.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

В умовах ринкової економіки за несприятливих обставин будь-який суб'єкт господарювання може виявитися у кризовому фінансовому стані. Причини такого стану пов'язані як з негативним впливом зовнішнього середовища на діяльність підприємства, так і з недоліками управління його фінансово-господарською діяльністю. Численність кризоформуючих факторів свідчить про необхідність застосування спеціальних методів управління діяльністю підприємства з метою його фінансового оздоровлення, адже прийняття зважених та ефективних управлінських рішень спроможне згладити негативні наслідки кризових явищ.

Фінансове оздоровлення суб'єкта господарювання в системі антикризового управління передбачає зміну підходів до управління підприємством, принципів його діяльності, які повинні бути спрямовані на підвищення якості управління, зростання ефективності фінансово-господарської діяльності, конкурентоспроможності виробленої продукції, продуктивності праці, зниження витрат з виробництва та реалізації продукції, підвищення фінансових результатів діяльності за рахунок розробки та реалізації заходів фінансового оздоровлення, пошуку можливості залучення кризовим

підприємством інвестиційних ресурсів, антикризових компаній та інфраструктури супроводу реабілітаційних процедур, використання заходів державної підтримки [1, с.76].

Фінансове оздоровлення підприємства як частина системи антикризового управління базується на наступних принципах [2, с.45]:

1. Рання діагностика кризових явищ у фінансово-господарській діяльності підприємства. З огляду на те, що виникнення кризи на підприємстві несе загрозу його існуванню та пов'язано з відчутними втратами власників капіталу, можливість виникнення кризи повинна діагностуватися на найбільш ранніх стадіях з метою своєчасного використання можливостей її нейтралізації.

2. Терміновість реагування на кризові явища. Кожне кризове явище, що виникло, не тільки має тенденцію до розширення з кожним новим господарським циклом, а й породжує нові супутні йому явища. Чим раніше будуть застосовані антикризові заходи, тим більшими можливостями відновлення буде володіти підприємство.

3. Адекватність реагування підприємства на ступінь реальної загрози його фінансовій рівновазі. Використовувана система заходів з нейтралізації загрози банкрутства зазвичай пов'язана з